

3. Тюнников Ю. С. Методика выявления и описания интегративных процессов в учебно-воспитательной работе СПТУ. М. : АПН СССР, 1988. 93 с.

Дар'я Коровій (м. Вінниця)

КУЛЬТУРА ЯК ОДИН ІЗ КЛЮЧОВИХ ЕЛЕМЕНТІВ ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Культура – це невід’ємна частина нашого життя. З народження і протягом усього життя ми наче губка, вбираємо знання про те, що та хто нас оточує. Наші батьки навчають нас в побуті, у школі дають знання вчителі, а в соціумі ми підсвідомо накопичуємо певні знання від усього, що нас оточує. Культура – це безумовно, один з найважливіших складників національності, він орієнтує та диференціює в світовому просторі. Слід зазначити, що вивчення мови неможливе без супроводу культурологічних реалій того чи іншого народу, а особливо для навчання другої мови, її усвідомлення та прийняття.

Культурна орієнтація розпочинається з народження. Зростаючи, ми вивчаємо першу мову, переймаємо традиції, звичаї та культуру свого народу. Враховуючи цей факт, можна сказати, що коли учень починає вивчати іншу мову, незнайому для нього, цього учня не можна назвати «чистим аркушем» в культурному плані, на відміну від лінгвістичного. С. Савін’йон та П. Сисоєв з цього приводу зазначали: «Вивчення іноземної мови не починається з «абсолютного нуля». До того часу, коли учні починають вивчати іноземну мову та культуру цього народу, у них вже сформовані певні концепції, стереотипи та очікування щодо, поки, незнайомої для них мови та її культурних реалій. Ці очікування є не фіксованими та незмінними. Але вони вплинуть на те, як учні сприйматимуть, усвідомлюватимуть та інтерпретуватимуть культуру другої мови [5, с. 510].

У даному твердженні зазначено дві глибокі концепції культури. По-перше, ми можемо і не підозрювати про нашу власну культурну орієнтацію, особливо в її глибших аспектах, таких як система вірувань та цінностей. Глибину та важливість цінностей можна недооцінити або взагалі не надати великого значення. Але за словами Ло Б’янко, культура «завжди є» і вона

«всюдисуща» [3, с. 26]. По-друге, наша культурна орієнтація може бути перенесена на інші. Омаджо Хадлі наголошує на тому, що наш культурний досвід формує наші «установки, емоції, переконання та цінності, та супутні небезпеки проектування власної системи орієнтирів на культуру, яка вивчається...» [4, с. 359]. Поняття проектування цінностей та системи орієнтирів набуло великого значення, особливо під час вивчення англійської мови як іноземної, саме тому, що англійська мова має особливий статус та роль. Можна сказати, що англійська – це мова інтернаціональна та глобальна. Наприклад, М. Байрам, К. Морган та їх колеги, серед цілей вивчення іноземних мов виокремлюють розвиток «позитивного ставлення до вивчення іноземних мов та до носіїв іноземних мов і прихильне ставлення до інших культур та цивілізацій [1, с. 15]. Д. Граддол у свою чергу зазначає, що «англійська є національною мовою більшості вільно-ринкових відносин, важливим аспектом, що забезпечує економічну глобалізацію і досить часто репрезентує певні культурні, економічні та навіть релігійні цінності» [2, с. 66].

Говорячи про культуру, варто зазначити, що це поняття відносне, не абсолютне. Можна сказати, що культуру іншого народу можливо усвідомити лише крізь призму власної. Саме враховуючи цей факт, учні під час навчання та вчителі під час викладання, покладаються на власний досвід, тобто протиставляють те, що роблять «вони» тому, що робимо «ми» за рядом певних критеріїв.

Отже, педагогічні прийоми та підходи, які допомагають учням об'єктивно розмірковувати про власну культуру є особливо важливими, тому що вчителі-мовники та учні повинні чітко усвідомлювати свою позицію на початковому етапі вивчення мови та культури. Важливість здобуття учнем об'єктивної точки зору також очевидна, більше того під час вивчення мови учень приміряє на себе роль дослідника, етнографа, антрополога та інші. Але перш за все, дуже важливим фактором є усвідомлення власної системи орієнтирів, оскільки тільки лише при свідомому ставленні до власної системи цінностей, учень може досягнути ті традиції, звичаї та обряди, які не притаманні його народу.

Список використаної літератури

1. Byram, M., Morgan, S., & colleagues. Teaching-and-learning language-and-culture. Clevedon, England: Multilingual Matters. 1994.

2. Graddol, D. English next. London, UK: British Council. 2006.
3. Lo Bianco, J. Culture: Visible, invisible and multiple. In J. Lo Bianco & C. Crozet (Eds.) Teaching invisible culture: Classroom practice and theory (pp. 11-38). Melbourne: Language Australia Ltd. 2003.
4. Omaggio Hadley, A. Teaching Language in Context. Boston, MA.: Heinle & Heinle. 1993.
5. Savignon, S. J., & Sysoyev, P. V. Sociocultural strategies for a dialogue of cultures. The Modern Language Journal. 2002. 508-524 pp.

Світлана Король (м. Хмельницький)

ВИКОРИСТАННЯ МНЕМІЧНИХ ПРИЙОМІВ У НАВЧАННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ В КОНТЕКСТІ ЗАПАМ'ЯТОВУВАННЯ НОВИХ ЛЕКСИЧНИХ ОДИНИЦЬ

В час підвищеного попиту на знання іноземних мов все більшого значення набуває пошук ефективних технологій їх навчання. Одним з проблемних питань у навчанні іноземної мови є формування і розвиток лексичної компетенції, під якою розуміють лексичні знання, а також здатність використовувати мовний словниковий запас в усному та писемному мовленні. Поповнення запасу іншомовних лексичних одиниць відбувається у різний спосіб, серед яких одним із найбільш ефективних можна виділити використання прийомів мнемотехніки. Саме тому метою дослідження було обрано питання виявлення позитивного досвіду використання мнемічних прийомів для збагачення запасу іншомовної лексики в процесі навчання іноземної мови.

Мнемотехніка відома з давніх часів і налічує як мінімум дві тисячі років. Греки перші помітили, що пам'ять людини безпосередньо пов'язана з її почуттями. Чим більше вражень отримує людина, тим яскравіші спогади. Отже, щоб щось запам'ятати, треба підключити різні асоціації [1]. Спочатку з'явився термін «mnemonikon», що з грецької означає – мистецтво запам'ятовування, на честь древньогрецької богині пам'яті Мнемозини, який використовувався Піфагором Самоським ще у VI ст. до н.е. Прийоми мнемотехніки також